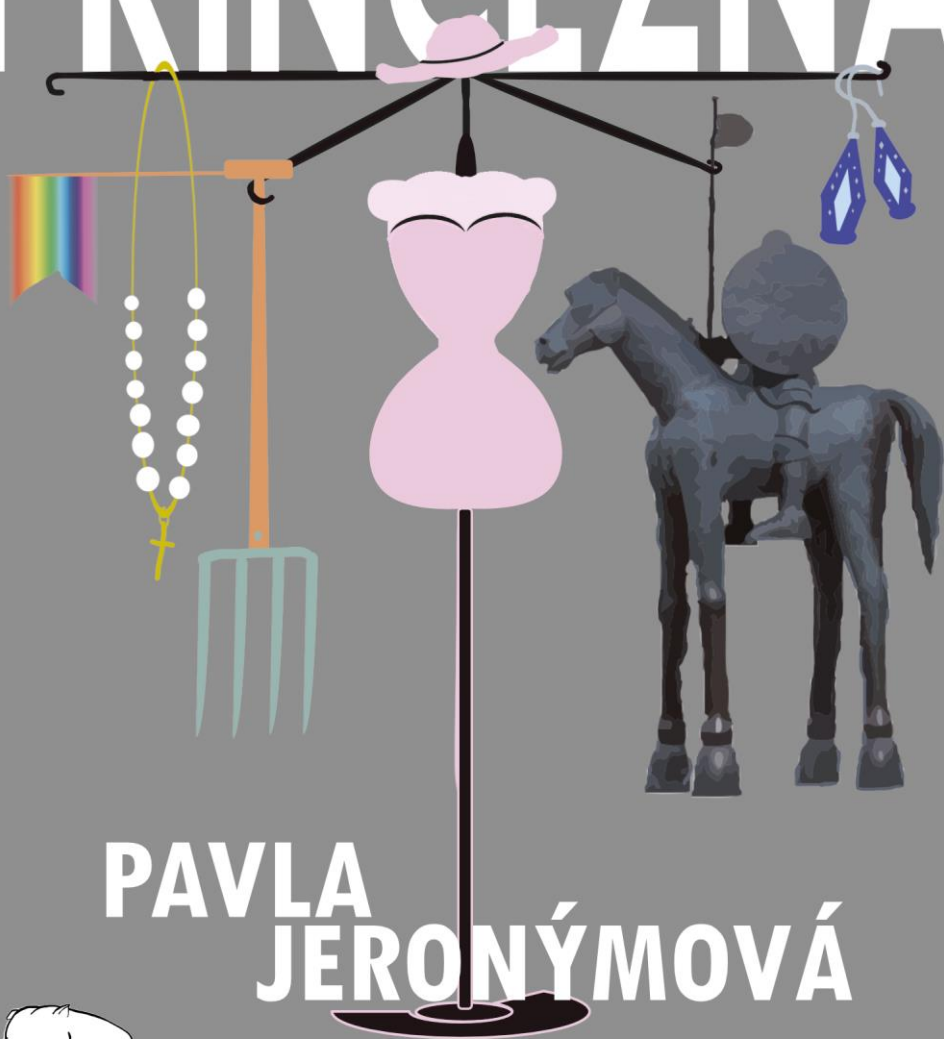

PRINCEZNA

PAVLA
JERONÝMOVÁ

PRINCEZNA
PAVLA JERONÝMOVÁ

Mámě za povzbuzení, Berriemu za trpělivost.
P. J.

© 2021 Pavla Jeronýmová
© 2022 Megi
ISBN 978-80-908694-2-4

OBSAH

Kapitola 1	4
Kapitola 2	7
Kapitola 3	12
Kapitola 4	15
Kapitola 5	20
Kapitola 6	24
Kapitola 7	28
Kapitola 8	36
Kapitola 9	42
Kapitola 10	48
Kapitola 11	58
Kapitola 12	65
Kapitola 13	72
Kapitola 14	77
Kapitola 15	82
Kapitola 16	89
Kapitola 17	94
Kapitola 18	101
Kapitola 19	106
Kapitola 20	111
Kapitola 21	117
Kapitola 22	121
Kapitola 23	127
Kapitola 24	133
Kapitola 25	141
Kapitola 26	146
Kapitola 27	168

KAPITOLA 1

JEDINÉ SVĚTLO, KTERÉ osvětlovalo tmavou chodbu paneláku, bylo od otevřených dveří jednopokojového bytu. Petra stála na prahu a sledovala dvojici, jak se zouvá. Byla to mladá dvojice, na první pohled bylo jasné, že do města nepatří. Muž kolem pětadvacítky ve špinavém tričku a kalhotách. Přerostlé vlasy mu přepadávaly do čela. Boty už z dále musely přesvědčit každého, že majitel pracuje rukama a ne hlavou. Normálně na brněnském sídlišti nic před dveřmi nenechávala, ale s bagančaty od hlíny ho nepřesvědčovala, aby je dal dovnitř.

Jeho přítelkyně vypadala o hodně mladší, podle předchozího telefonátu nastupovala na vysokou školu. Ta holka na sobě neměla ani stopu líčidla, přesto byla hezká takovým přirozeným způsobem. Dlouhé zlaté vlasy jí ve vlnách padaly na ramena. Drobný obličej s modrými očima, lemovanými velkými řasami, působil až dětsky. Oblečení měla narozdíl od doprovodu čisté, ale tričko a rifle nebyly ničím zajímavé. Vypadala upraveně.

Petru napadlo, že by se hodil zlatý křížek na krku, aby dokreslil ten obrázek vesničanky na návštěvě ve městě. A světe div se, když se otočila, měla ho. Představila se jako Míla, doprovod zabrblal něco jako, že je přítel. Jméno zahuhlal, Petra ho nepostřehla. Celkově pro ni vypadali na ztracenou půlhodinu, přesto je pustila dál. Prohlídka bytu byla krátká, 1+1 bylo jako dlaň, ale bylo to její hlavní bohatství, její svoboda. Aby si tedy mohla žít, jak chtěla, musela mít peníze, proto sháněla spolubydlící. Hledala někoho, s kým by se shodla, někoho podobného jako ona, ale tahle holka na to nevypadala. Spíše jako by vypadla z klášterní školy. Petra byla oproti ní zcela odlišná. Měla krátce střižené tmavé vlasy s čerstvým červeným melírem. Vyšší sportovní postavu oděla pro tuhle

příležitost do trička a děrovaných riflí. Chodila po bytě bosá, v rozpáleném panelákovém bytě se alespoň o podlahu trochu zchladila.

Projít byt se dalo v několika krocích. Byl malý, ale její a nehodlala se za něj omlouvat. Umakartové jádro časem chtěla přebudovat, ale zatím na to chyběly peníze. Kuchyňka byla jako dlaň, ale na sídlišti v Bystrci to byl standard. Pak zbýval jediný pokoj, který byl obyvákem a ložnicí zároveň. Krom skříní a televize tu byla velká manželská postel. Petra věděla, co má. Nenabízela luxus, na druhou stranu ale nechtěla moc peněz. Momentálně to spíš byla nouzovka. Ještě nedávno tu s někým byla, ale když tu zbyla jen prázdná půlka postele, rozhodla se nehledat známost, ale zpeněžit to. Po předchozích zkušenostech se to zdálo rozumnější.

„Máte to tu hezké,“ řekla holka.

Petře přišlo, že nejen vypadá jako dítě, ale se tak i chová. Takový roztomilý nesmělý stvoření. Neopravovala ji, i když vykání jí připadalo v jejím věku trapné. Na druhou stranu se asi stejně už neuvidí, tak je to jedno. Kluk neříkal nic, mírně se mračil a trochu opovržlivě krčil nos.

„Ty bys tak chtěl do Hiltonu, co?“ napadlo při pohledu na něj Petru.

Po pár krocích zakotvil svůj pohled z okna na parkoviště, hledal asi svoje auto. Rychle dvojici odrecitovala pár pravidel, která si vymyslela pro novou spolubydlící. Žádné kouření, návštěvy po domluvě, platba předem.

„Tak děkujeme. My si to rozmyslíme a dáme vědět,“ rozloučila se dvojice a Petra za nimi zavřela dveře.

Pohledem zabloudila na parkoviště. Ti dva zastavili u dvanáctrojky. Podle Petry by taková auta patřila tak akorát do muzea. Jak s tímhle mohl někdo dojet do Brna, to nechápala, ale oči neodtrhla. Oni se tam snad hádali. Škoda, že chyběl zvuk, bylo by to lepší jak televize.

„Mně se to líbí, budu zde bydlet.“

„Ale nebudeš, tady, holčičko, to bude podle toho, co řeknu já. Ty jsi tu od toho, abys plnila, co řeknu. Žádný samostatný rozhodování nebude!“ vymyslela si Petra rozhovor podle toho, co viděla na parkovišti.

Zašla si pro pití do lednice a než si vybrala, znovu zazvonil zvonek.

„Omlouvám se, že ještě jednou ruším. Pokud by to ještě šlo, ráda bych tady zde bydlela,“ řekla dívka trochu zmatečně, ale rozhodně.

Tenhle obrat Petra nečekala, ale na druhou stranu vlastně měla po starostech.

KAPITOLA 2

„NECHÁPU, PROČ MUSÍŠ BYDLET V BRNĚ. Podle mě by stačilo, kdybys tam občas dojela,“ zabrblal Radek.

Oči držel upřené na vozovku. Řídil dobře, ale teď se na Mílu schválně nedíval, aby zdůraznil, jak ho ta celá záležitost otravuje. Za okny se jen občas míhala světla protijedoucích aut, jinak byla tma. Na jednu stranu to znělo hezky, když řekne ostatním v hospodě, že jeho holka bude učitelka, pomyslel si. Nahlas by to ale nikdy nepřiznal. Jenže aby odjížděla na týden do Brna a vracela se na víkend, to se mu nelíbilo, a to s tím ještě nezačala. Stačilo, jak otravovala s maturitou a přijímačkami. Učila se, nebyla s ní žádná zábava a vlastně ani moc nepomáhala. Však její otec z toho taky nebyl nadšený. Kdyby ji její matka nerozmazlovala a nezajišťovala jí něco extra, nebyly by všechny tyhle potíže. Až se vezmou, udělá tomu všemu rychle přítrž.

„Vždyt víš, že podle rozvrhu máme labiny hned v pondělí ráno od sedmi. Jak bych se sem dostávala?“ oponovala mu Míla.

„Vždyt jezdí autobus o půl páté...“

„Vždyt víš, že nerada vstávám. To bych se musela budít ve tři.“

„Bude to stát dost peněz.“

„Máma mi je slíbila.“

„To ti nebudu chybět?“ vynesl hlavní argument.

„Budeš mi chybět a moc, ale já se budu vracet každý týden k tobě. Budeme se na sebe těšit a toužit po sobě. Budu ti volat každý den.“

Pohladila ho rukou po krku, ale jen pohodil hlavou. Stejně věděla, že se mu to líbí. Rukou obkroužila jeho biceps. To měl vždycky rád. Chodil do posilovny. Hned jej zatnul, aby mu mohla pochválit, jak je velký. Najednou sjel ze silnice prudce na lesní cestu. S Mílou to hodilo, jak

najeli na nějaký hrb, a auto se zastavilo. Radek se otočil a sklopil sedadla. Míla hned věděla, co chce. Chce sex. Byl to prostředek, jak se dostat rychle zpět do dobré a jí nakloněné nálady, tak to udělala. Nebyla v tom něha ani romantika, předehra a dohra. Poslední dobou měl čím dál tím větší problém používat kondom. Chtěla studovat a děti chtěla až poté. Kdyby bylo na Radkovi, měl by děti hned. Měl na to věk a v okolí to tak ostatní měli. Byla by doma a starala se o děti, tak by si to přál. Popřípadě by pomohla v hospodářství.

Všechno se odehrálo tak rychle. Že ten kondom nepoužil, zjistila, až bylo po všem.

„Proč jsi to udělal?“ ptala se poděšeně. Jak během pár minut ohrozit její sny...

„Miluju tě,“ řekl místo omluv. „Já tady žádný neměl. A ty jsi moc krásná na to, abych tomu odolal.“

Do Míly jako by hrom uhořel. Všechny myšlenky se jí zastavily na jedné. Tohle by mohl být konec jejího snu, ještě předtím, než začal. A on to omluví takhle?

Dojeli k ní domů. Ztmavlý statek osvětlovalo jen světlo z kuchyně, zato zvuků bylo slyšet dost. Mílina sestra Mařa dokončovala dojení. Začala asi pozdě, nějaká kráva ještě bučela, jak ji tlačilo mléko ve vemeni.

Šli si sednout do kuchyně, bylo to centrum celého statku, na židlích seděla kolem stolu téměř celá její rodina a sledovala seriál, co běžel v televizi.

„Radku, pojd', posad' se, já ti dám večeři,“ nadšeně ho přivítala Mílina máma.

Osten žárlivosti píchl Mílu do srdce. Někdy měla pocit, že jeho májí radši než ji.

„To jsi hodný, žes ji tam zavezl. Hned jsem byla klidnější, že se v tom městě neztratila. Jak to tam vypadalo?“